

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Z. T.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 kwietnia 2010 r.,
skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 maja 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację Z. T. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 września 2005 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 26 kwietnia 2005 r., którą dokonano rocznego rozliczenia emerytury wnioskodawcy w związku z przychodem osiągniętym w 2004 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku sporządzonej dnia 5 lipca 2007 r. wnioskodawca zaskarżył go w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), a mianowicie: 1) błędną wykładnię art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i przyjęcie, że zarejestrowana działalność gospodarcza, mimo zaprzestania jej wykonywania, powoduje domniemanie prowadzenia tej działalności gospodarczej, a takie domniemanie powoduje przyjęcie dla ustalenia ewentualnego zmniejszenia lub zawieszenia świadczenia przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 104 ust. 1a w związku z art. 104 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych); 2) błędną wykładnię art. 104 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i przyjęcie, że w każdym przypadku, nawet w sytuacji zaprzestania działalności i nie osiągnięcia faktycznych dochodów przez emeryta z działalności gospodarczej, za przychód mający wpływ na zmniejszenie lub zawieszenie emerytury przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych; 3) pominięcie § 28 ust. 2 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej „z dnia 9 grudnia” w sprawie szczegółowych zasad postępowania i właściwości wojskowych organów emerytalnych w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin w brzmieniu obowiązującym w 2004 r., powodujące naliczenie domniemanego przychodu emerytowi, mimo nieosiągnięcia faktycznie takiego przychodu z działalności gospodarczej; 4) błędną interpretację art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej, powodującą przyjęcie, że zarejestrowana działalność gospodarcza w każdym przypadku oznacza jej faktyczne prowadzenie do dnia jej wykreślenia z rejestru działalności gospodarczej. W konsekwencji, w ocenie skarżącego, „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza wskazane przepisy prawa co doprowadziło do wydania nieprawidłowego orzeczenia”.

Skarżący określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 5.334,41 zł, wskazując jako uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku, że kwota ta została mu potrącona tytułem podatku dochodowego od osób fizycznych, co jest okolicznością bezsporną, a nadto dołączył wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 18 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c., skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Od zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji nie przysługiwał środek odwoławczy ani inny zwykły środek zaskarżenia, zatem uprawomocniło się ono w chwili wydania, czyli dnia 8 maja 2007 r. Skarga wnioskodawcy została wniesiona dnia 9 lipca 2009 r. (data stempla pocztowego), a więc po upływie dwóch lat.

Dwuletni termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem jest z jednej strony terminem zawitym prawa materialnego, z drugiej zaś - terminem procesowym. Materialnoprawna funkcja analizowanego terminu wiąże się z podstawową funkcją skargi polegającą na zainicjowaniu postępowania mającego doprowadzić do stwierdzenia jednej z przesłanek odpowiedzialności państwa za działalność judykacyjną - niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Na gruncie prawa materialnego uchybienie terminowi do wniesienia skargi powoduje niemożność skutecznego dochodzenia roszczenia odszkodowawczego, procesowy charakter omawianego terminu wyraża się natomiast w tym, że wyznacza on okres, w którym skarga może być wniesiona, a jego niedochowanie powoduje odrzucenie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, LEX nr 347325 oraz z dnia 11 stycznia 2008 r., I BU 15/07, LEX nr 448221).

Z tych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę wnioskodawcy jako wniesioną po terminie.